

то разбирамы фенерскыѣ Владыцы (гледай неговото начало горѣ въ 93 стр.).

Под-малкото силно чувство, което не довежда поетѣтъ до въсторгъ, предава са вмѣсто на ода, въ пѣсень. За туй собственно *пѣсень* са назва малко едно стихотвореніе, въ което са изразява тихо и нѣжно чувствованіе. Пѣснитѣ бы- вать *народны*, които са съчиняватъ отъ самия народъ, и *художественны*, които сѣ написаны отъ нѣкой поетъ или стихотворецъ. Следов. сѣкый народъ има свои народны пѣс- ни, и ный — нашитѣ; но художественны сѣкый неможе да има безъ свои собствени поеты. (Гл. въ бълг. литература и за нашитѣ народны пѣсни). Нѣкой отъ поетитѣ твърдѣ сполучно подражаватъ на народнитѣ пѣсни, и ный показва- мы нѣкои отъ колкото до сега сѣ са евили у насъ. (*) — Пѣсеньта, която са отличава съ мечтателенъ характеръ, на- рича са *романсъ*. (Гл. за примѣръ нашыя романсъ тукъ въ стр. 65). Отъ него трѣба да различаваме *романа*, който е видъ отъ епическата поезія.

Елегія (отъ ἔλεος — плачъ) нарича са стихотвореніе, въ което е изразено нѣкое тѣжно или уныло чувство на поета, възбудено отъ несбѣдны надѣжды, отъ изгубването на близки на сърцето ни хора, отъ споменъ за миналъ чес- титъ животъ и др. т. У Русситѣ — Жуковский, Батишковъ, Пушкинъ, Баратынский, Языковъ, Козловъ и др. сѣ писали най-добры елегіи; у Френцитѣ по тѣзи частъ сѣ са отли- чили: Милвуа, Андре-Шеніе, Гиродъ, Ламартинъ и др. А ный не можемъ да са похвалимъ ѿще съ нѣкой такъвъ поетъ.

(*) Гл. за туй въ стилистиката отдѣлъ III за стихосложеніето членовеѣ А. и В.